

Bakalářský projekt Michaely Mackové

Inscenace s neprofesionální skupinou

Poslední oběd

Někdy na začátku... asi začátek března...

Já: Hele pošli mi to na mail, já si to přečtu.

Míša: Jasný. Tak v 18.00 tam, ok?

Já: V 18 tam budu. Zatím zdar!

Míša: Čau.

tůtůtůt

Přicházím 18.10 do Music Labu. Míša sedí u stolu se třemi kluky a už z dálky mě s plnou pusou vítá. Seznamuji se a ptám se, co že to vlastně hrají. *Míša: Tys to nečetl? Já: Co? Míša: Ten mail?* Snažím se to nějak zakecat, a tak se dám do řeči s klukama. Míša dojídá objednané jídlo a seznamuje mě s děvčaty, která zrovna přišla. Jsme všichni a jdeme na to. Nálada je super, pro děcka jsem změna a mám pocit, že se trochu předvádí. Je to milé a mě je tam dobře. Je to jedna z prvních zkoušek a mě překvapuje jak jsou všichni otevření a uvolnění. Ptám se Míši, jestli spolu už něco dělali. Dozvídám se, že od října do ledna pracovali na stmelování skupiny, naladění se na sebe, správném dýchání a hrátkami s textem a taky, že než se pustili do samotné práce na inscenaci, udělali vystoupení s pásmem poezie, aby to prověřilo jejich schopnosti dotahovat důležité věci dokonce a posílilo v nich odpovědnost za výsledný tvar. Vystoupili 31.1.2015 v Café Falk s pásmem poezie pod názvem Lednový punč.

Zkouška je u konce, napsal jsem si nějaké připomínky. Nevím, jestli o ně bude Míša stát, ale opatrně je nabízím Míši, nechci se vnucovat. Míša přijímá.

Míša: Čau dneska mi to nevyjde.

Já: Neva, můžu ve čtvrtek.

Já: Míšo tak ve čtvrtek nemůžu. Co pondělí?

Míša: Už to mám našlapaný...

Asi po 14 dnech se scházíme...

Setkání je příjemné, Míša je jako vždy dobře naladěná a celá natěšená na mé hloupé otázky. Nejvíce mě zajímá, proč si vybrala to, co si vybrala. Dozvídám se, že se před šesti lety dostala ke hře Účtování v domě božím, když hledala vhodný monolog na recitaci. A v rámci svého hledání si přečetla celou hru a řekla si, že bych ji jednou chtěla realizovat. S tím se ale nespokojím a vyzvídám dál. Další půl hodinu strávíme filosofováním o tématu hry a jeho sdělení. Jelikož Míša uvádí hru Poslední oběd, která je pouze na motivy Účtování v domě božím, ptám se na to, v čem je její text jiný. Jsem dotěrný, ale Míša to zvládá a dokonce je vděčná.

Míša mě bere jako člena týmu. Ač bohužel nemám příliš času trávit na jejich zkouškách moc času a někdy přicházím jen na poslední půl hodinu. Dostávám maily a mám jasný

přehled o tom, co se kdy děje. Velmi na Míši obdivuji smysl pro zodpovědnost a její time management. Je to až nevídané. Cítím tuto zodpovědnost vůči všemu a všem, mám pocit, že je trochu nakažlivá. Škoda, že jsem se jí nenakazil víc...

Když už je vše nahozené, řešíme hereckou akci. Všichni jsou vysokoškolští studenti ve věku 22.-28.let (dvě ženy a čtyři muži). Studují a studovali Masarykovu univerzitu a zkušenosti mají amatérské. Je to náročné a Míša se nebojí o sobě pochybovat. Je to její první režie a přistupuje k ní s náležitou pokorou. Inspirující... Míša přiznává, že na počátku byla jasná vize, která se ale postupně proměňovala s nápady herců, dramaturgyně a situacemi, které zažívala v běžném životě.

Pátek, týden před premiérou...

Po dlouhé době jsem zavítal na zkoušku ve velkém očekávání, kam se vše pohlo. Jak tomu ale velmi často bývá, před každou věcí, na které nám záleží, je třeba utkat se s drakem a zachránit princeznu. Míša si prochází sprchou hned od několika nezávislých pozorovatelů. Nejsou to naštěstí hlasy chytrolínů, kteří neporadí. Bojím se, aby to Míša přijala a nepostavila si svou hlavu. Zase mě překvapuje. Je otevřená a odvážná, v rámci vyššího dobra je ochotna udělat i zásadnější změny. Odměnou je jí premiéra, se kterou je (více než méně) spokojená.

Díky Míšo, bylo to fajn.

Domča